

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JOAN PUIG

►► Una de les pantalles que hi ha al metro, ahir a l'estació d'Urquinaona.

L'omnipresència de les pantalles

Faltaven 2.58 minuts perquè aparegués el següent metro. El temps el marcava una pantalla negra. A la via, amb un projector, el canal d'informació de Transports Metropolitans de Barcelona, Mou TV, començava una nova tanda de notícies a l'estil CNN. El president Mas ocupava la pantalla. El metro arribava i la informació sobre l'horror de la repressió sota la dictadura de Pinochet es difuminava al llindar de les portes. La noia que havia estat asseguda al meu costat a l'andana havia passat els 2.58 minuts, més l'entrada al vagó, sense desenganxar la seva existència de la pantalla del seu mòbil.

Me'n recordo de la inauguració de Mou TV, l'abril del 2011, quan al metro i als busos van aparèixer 1.200 pantalles. Llavors, ningú podia desenganxar-se d'aquell flux continu d'informació, a vegades interromput per pastilles de publicitat de 10, de 20 segons. Ara ja hi ha 2.858 pantalles a tota la xarxa de TMB –al metro, 2.644– i a aquestes s'hi sumen les pantalletes personals i les grans pantalles de publicitat, cada vegada més presents en la vida dels usuaris del transport públic.

En un vagó de la L-2, comptava ahir quantes pantalles hi havia a

simple vista en uns 20 seients: vuit pantalles de *smartphones* a les quals hi havia vuit persones enganxades; una tauleta; un senyor amb un llibre electrònic i la pantalla amb Mou TV, a què estàvem enganxats tots aquells que no portàvem el mòbil a la mà. S'obrien les portes i apareixia una pantalla de publicitat en què s'anunciaven vols a Llatinoamèrica per menys de 500 euros.

En un vagó hi ha fins a 12 pantalles. Els que no tenen mòbil llegeixen les notícies

Al vagó, Mou TV informava que ja hi ha 500.000 ludòpates a Espanya. La meua veïna jugava en una tauleta a un joc amb l'estètica de les escurabutxaques i aquest era un atzar aterridor. Baixava quan a la pantalla es llegia que ja hi ha 80.000 espanyols que han emigrat a Suïssa. En algun vagó, una noia havia estat explicant a algú que havia començat classes d'alemany. Era un dels pocs diàlegs que havia sentit. I això que era un diàleg partit, amb mòbil pel mig. A la pantalla de Mou TV, es reproduïa la frase del dia de **Salva-**

dor Espriu: «Sabia llegir i conversar, aquests difícils guanys d'una adulta cultura».

Metroambulant acabava asseguda en una andana de l'estació de Paral·lel. Intentava veure (i llegir) les notícies, però la meua immobilitat animava tot aquell que tenia dubtes sobre el seu camí. Finalment, em quedava sola. El de Mou TV és un món de titulars i d'informació sense punt de vista que s'allarga uns 15 minuts fins que torna a començar.

Ahir els informatius obrien amb la notícia que 1,6 milions de persones van participar en la Via Catalana, a Madrid diuen que 400.000; que l'inici del curs escolar serà un 1% més car que l'any passat; que ja hi ha 18 milions d'espanyols connectats a Facebook; que Rosendo treu disc; que les morts de civils a l'Afganistan han augmentat un 23% des de començament d'any. Després, la pantalla es congelava i s'informava de la vaga dels autobusos.

Ni un llibre

► Havien passat tan sols tres minuts i una senyora m'interrompia. Em deia que llegir les notícies al metro és una bona manera d'«entretenir-se». ¿Se sent informada?, li preguntava jo. «No ho sé», responia. Quan arribava el metro, la dona se n'anava sense acabar la següent notícia: la Setmana del Llibre en Català (fins aquí arribava) s'acaba diumenge. En dues hores, no havia vist a ningú amb un llibre de paper. Però sí molts turistes amb les seves pròpies pantalles. ≡

cgaya@elperiodico.com